

Mrtva zvezda

Andrej
Kokot

ZVEZDA   Nekje je mrtva zvezda,
brez sonca in brez noči
in brez čudnih ljudi,
brez boja za črno in belo.

Tam ni belih cvetov,
ne smrti in temnih grobov.
Pa ta zvezda žari,
kljub temu žari!

SPOZNANJE   Brazde, posejane z zlogi
tihih krikov, niso ozelenele
in tudi žalost je ostala zakopana
v zemlji toplih gred.

Kljub temu čas ne čaka.
Panj je izbruhnil svoj roj,
travnik svojo sliko riše,
smrt žanje vse dozorelo.

NIHČE NE ZASLUTI   Nihče ne zasluti groze tišine,
sreče razjokanih lic,
nihče ne pozna vsakdanje sivine
in zamolklega petja ptic.

Nihče ne ve za vrvenje
razgrete krvi, za napetost zenic,
nihče za vrtenje
laži in poteptanih resnic.

Iz skrinje skritih upov
se črn dim vali,
poln žgočih strupov.
Kdo lahko to igro besov ukroti?!

ZASKRBLJENOST   Kričeči preroki gredo skozi nas.
Gredo skozi rdeče semafore
gredo prek polj, skozi vas
in se gnezdiijo v naše zaupne prostore.

Njihov glas se razlega po temi strahu,
razdira zavetje zvestobe,
ubija zaledje miru,
mendra po polju naše tegobe.

Moja zemlja pa drhti, čedalje bolj drhti.
Kje so klicarji naših mest,
sejalci njiv, staroste vasi,
kje kažipot za našo vest?

V moje grlo se glas obupa ujeda,
prek gozda črn ptič leti,
trudna zemlja se seseda,
deroča reka vedno bolj kipi.

KRIK   Zaklet sem v divjjo samorast
in tulim v nemi gozd rojakov.
Odmev je, kot bi tulila pošast
v boj pripravljenih vojščakov.

VZTRAJNI VITEZ   Beli vitez gre čez sivi tlak.
Doslужeni oklep težko drži,
voščeni ščit ovira mu korak,
vendar se trudi, da bi došel zgubljene dni.

Volkulja rje mu žre kovinsko dlan,
meč njegov z bliskom se jezi.
Pogled njegov v isto smer je zakovan
v upanju, da črno vojsko zadrži.

PREPRIČANJE   Spil bom čašo skaljene vode,
veter prosil, da premeri svod neba,
poroti rekel, naj gre med bele rože,
da igra z mano sama se konča.

Ko bom nasičen tuje sreče,
povabim vse sodnike in poroto,
da povedó, kdaj se moj dan izteče,
da razdam ves strup in vso dobroto.

In ko bo moj dan končan,
zemlja odprta na stežaj,
da sprejme trup, poln mrtvih ran,
boste besedo temno vzeli spet nazaj?

(Iz zbirke Kamen molka, ki je tik pred izidom pri Cankarjevi založbi)